

Niezależnie od odpowiedzi na pytania od pierwszego do szóstego:

- 7) Czy § 348 ust. 3 pkt 2 Zivilprozessordnung (kodeksu postępowania cywilnego) w zakresie, w jakim przepis ten odnosi się również do wydawania postanowień o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 ust. 2 TFUE, jest niezgodny z uprawnieniem do występowania z takim wnioskiem przez sądy krajowe zgodnie z art. 267 ust. 2 TFUE i dlatego nie powinien znajdować zastosowania do wydawania postanowień o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym?

(¹) Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów („dyrektywa ramowa”) (Dz.U. 2007, L 263, s. 1).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de l'entreprise francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 24 marca 2021 r. – Christian Louboutin / Amazon.com, Inc., Amazon Services LLC

(Sprawa C-184/21)

(2021/C 217/36)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de l'entreprise francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Christian Louboutin

Strona pozwana: Amazon.com, Inc., Amazon Services LLC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (¹) należy interpretować w ten sposób, że używanie oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym w reklamie wyświetlanej na stronie internetowej co do zasady można przypisać jej operatorowi, jeżeli w odczuciu właściwie poinformowanego i dostatecznie uważnego internauty operator ten odgrywał czynną rolę przy opracowywaniu tej reklamy, lub gdy reklama ta może być postrzegana przez takiego internautę jako część własnej komunikacji handlowej tego operatora?

Czy na takie postrzeżenie ma wpływ:

- okoliczność, że ten operator jest renomowanym dystrybutorem bardzo zróżnicowanych towarów, w tym towarów zaliczanych do kategorii towarów zachwalanych w tej reklamie;
- lub okoliczność, że wyświetlona w ten sposób reklama jest opatrzona nagłówkiem, w którym przedstawiono znak towarowy dla usługi tego operatora, przy czym znak ten cieszy się renomą jako znak towarowy dystrybutora;
- czy też okoliczność, że ten operator oferuje jednocześnie z wyświetleniem tej reklamy usługi tradycyjnie oferowane przez dystrybutorów towarów należących do tej samej kategorii co towar zachwalany w tej reklamie?

- 2) Czy art. 9 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2017/1001 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że wysyłka w obrocie handlowym i bez zgody właściciela znaku towarowego konsumentowi końcowemu towaru opatrzonego oznaczeniem identycznym ze znakiem towarowym stanowi używanie, które można przypisać nadawcy, tylko w przypadku, gdy ten ostatni rzeczywiście wiedział o umieszczeniu tego oznaczenia na tym towarze?

Czy taki nadawca używa przedmiotowego oznaczenia, jeżeli on sam lub podmiot powiązany gospodarczo powiadomił konsumenta końcowego o tym, że dokonuje on tej wysyłki, a wcześniej on sam lub podmiot powiązany gospodarczo składał towar w tym celu?

Czy taki nadawca używa przedmiotowego oznaczenia, jeżeli on sam lub podmiot powiązany gospodarczo aktywnie przyczynił się wcześniej do wyświetlenia w obrocie handlowym reklamy towaru opatrzonego tym oznaczeniem lub zarejestrował zamówienie konsumenta końcowego w związku z tą reklamą?

(¹) Dz.U. 2017, L 154, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie rozszerzonym) wydanego w dniu 10 lutego 2021 r. w sprawach połączonych T-345/19, T-346/19, od T-364/19 do T-366/19, od T-372/19 do T-375/19, T-385/19, Santini i in. / Parlament, wniesione w dniu 29 marca 2021 r. przez Giacomą Santiniego i in.

(Sprawa C-198/21 P)

(2021/C 217/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Giacomo Santini, Marco Cellai, Domenico Ceravolo, Natalino Gatti, Antonio Mazzone, Luigi Moretti, Gabriele Sboarina, Lina Wuhler, Patrizia Capraro, Luciana Meneghini (przedstawiciel: M. Paniz, avvocato)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku z powodu: błędnego zastosowanie zasad ogólnych pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i proporcjonalności, a także praw zagwarantowanych w karcie praw podstawowych z punktu widzenia nieuzasadnionego i nieproporcjonalnego naruszenia prawa własności; błędnego uznania, że zaskarżone środki mogą zgodnie z prawem być oparte na załączniku III do przepisów ZKDP; błędnego włączenia ich do aktów bieżącego zarządu delegowanych lub podlegających delegowaniu do właściwości kierownika wydziału; poważnej niedokładności, niekompletności i nieprawidłowości rozumowania dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia; skutkiem tego – stwierdzenie nieważności wszystkich zaskarżonych aktów, komunikatów lub decyzji; obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnoszą sześć zarzutów.

- Zarzut pierwszy: Naruszenie prawa lub błąd co do faktu poprzez stwierdzenie, że zaskarżony środek dotyczy wyłącznie kwoty świadczenia emerytalnego, nie zaś prawa do emerytury i etapu kształtowania się tego prawa, i niesłuszne uznanie go za zgodny z zasadami ogólnymi Unii i kartą praw podstawowych.** Wnoszący odwołanie podnoszą niezgodność zaskarżonego wyroku z prawem, ponieważ prawo do emerytury zostało w nim pomyłone z prawem do wysokości świadczenia emerytalnego, co spowodowało wyłączenie stosowania zasady niezmienności prawa do emerytury, mającej w istocie zastosowanie; niesłusznie nie została uwzględniona okoliczność, że wpływ na dożywotnią rentę wnoszących odwołanie nie polega jedynie na zwykłym obniżeniu odnośnej kwoty, tylko na kompleksowej zmianie systemu, która w sposób retroaktywny i trwałe wpłynęła na etap kształtowania się już powstałych i od lat nabytych praw do rent, które weszły w sposób ostateczny do majątku osób zainteresowanych; niesłusznie nie została uwzględniona okoliczność, że Parlament nie przeprowadził żadnej weryfikacji zgodności zaskarżonych aktów z prawem Unii i że w tym względzie zabrakło jakiegokolwiek uzasadnienia.